

[Knud Kristensen.]

maaske tvivlsomt, om den rette Plads er i Straffeloven. Men det kan der forhandles om; hvis det er det, der er i Vejen, er det kun en lille Ting, og jeg kan ikke se, at det skal være afgørende for et Partis Stilling til en Sag, naar de ellers ønsker noget gennemført, om det staar i den ene eller den anden Lov. Saa formalistiske kan de dog heller ikke være, at det skal være det afgørende. Men nu har man fundet paa, at det skal være en Kardinalanke mod Forslaget, at det er en Klasselov. Det ærede Medlem var ikke sikker paa, at det var en Klasselov, men det sagde Socialdemokraterne. Hvis man nu vilde tænke sig en lille Smule om og se, at det er baade Arbejderorganisationer og Arbejdsgiverorganisationer, som lige haardt gaar imod dette Forslag, kunde det ærede Medlem saa ikke faa en Tvivl om, hvorvidt det var rigtigt, at det er en Klasselov, ja, ikke alene en Tvivl derom, men ogsaa en Tro paa, ved selv at studere Lovforslaget, at det ikke er rigtigt? Han sagde ogsaa: Ja, selv om det ikke er rigtigt, at det er en Klasselov, saa er dog det, at der er nogen, der siger det, egentlig nok til at gaa imod Forslaget eller i hvert Fald til ikke at gaa med til det. Men tror det ærede Medlem nu, at Socialdemokraterne vil lade være med at sige det, selv om det ikke passer? Nej, man vil ikke lade være med at sige det; man vil sige det, akkurat lige saa længe som der er nogen, der vil tro paa det og indrette deres Afstemning derefter. Hvis de kan opnaa noget derved, bliver de ved med det. Hvis det ærede Medlem har det Princip, at han ikke vil være med til noget, saa længe nogen siger, at vil man gennemføre det, vil andre føle sig forurettede, mene, at der begaas en Uret, saa vil han aldrig faa nogen Ting gennemført. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem, om han vilde vente med at gennemføre Grundskylden, den fulde Grundskyld, indtil alle Grundejere følte sig betryggede derved, og indtil de ophørte med at sige, at det var en Uret og en Klasselov, der blev gennemført. Hvis han ikke vil det, maa han finde sig i, at vi betragter hans Motivering her for at komme til at gaa imod Forslaget som saa ufyldstgørende, at det i Virkeligheden ikke er hans Ønske, at der i Virkeligheden ikke er nogen Trang hos ham til at faa det Princip gennemført, som er nedlagt deri, men at det for ham, som for det ærede Medlem Hr. P. Munch, kun gælder om at faa et Paaskud til at undlade at støtte det og til at gaa imod det. Det er jo det faktiske Forhold for de to Partiers Ved-

kommende, man tør ikke aabent gaa imod Forslaget, man erkender, at her er en Tanke, der fortjener at blive realiseret, men selv løfter man ikke en Finger for at faa Lovforslaget bragt i en saadan Form, at man kan acceptere det; derimod udfinder man og opgraver man alle mulige Paaskud til at komme udenom det, til at motivere en yderligere Modstand imod det, selv saadanne Paastande som den, det ærede Medlem nu har fremført, at det skulde staa i en anden Lov. De Herrer maa undskylde os, at vi ikke tager den Slags Argumenter for gode Varer, de er alt for tydelige, man kan alt for tydeligt mærke, hvad Hensigten er.

Første Næstformand (Pinstrup): Det ærede Medlem Hr. Holstein har Ordet for en kort Bemærkning.

Holstein: Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen tror formentlig, at han har imødegaet mine Anker og Indvendinger imod dette Lovforslag. Jeg vil lade det ærede Medlem blive i Troen, jeg vil ikke røkke hans Barnetro, den klæder ham saa sødt. Derimod vil jeg gerne protestere imod hans Paastand om, at jeg har modsat mig dette Lovforslag uden at ville sætte noget andet i Stedet. Dette er ikke rigtigt; jeg har utrykkelig erklæret, at jeg kunde tænke mig, at man satte noget andet i Stedet, enten ved at gaa den Vej, at man i Lovsform præciserede og kodificerede den gældende Retspraksis paa dette Omraade, eller ogsaa, at man gennemførte en Lov af langt større Omfang, paa langt videre Grundlag, i Lighed med den engelske Fagforeningslov, eventuelt — som det ærede Medlem Hr. Axel Dam ogsaa var inde paa — ved Ændringer i Straffeloven. Jeg henviste, da vi havde denne Sag til Behandling sidste Gang, til den Anvendelse, Domstolene gør paa dette Omraade af Straffelovens § 210. Der var maaske Anledning til Udvidelser og en nærmere Præcisering paa dette Omraade af Straffeloven. En af disse Veje kunde man gaa, og begge vilde være fornuftige Veje, som kunde føre til fornuftige Resultater, i Modsætning til dette ganske ensidige, kortsynede og vilkaarlige Forslag, som Venstre her har lagt paa Tingets Bord. Jeg vil oprigtigt haabe, at det konservative Folkeparti vil benytte denne udmærkede Lejlighed, der her frembyder sig, til paa den ene Side at søge gennemført Foranstaltninger, som kan sikre det Arbejderbefolkningens Velvillie — dette kan ske uden i mindste Maade at krænke konservative Interesser — og samtidig at tilføje den reaktionære Venstrelibe-